

PAN-EVROPSKI UNIVERZITET
"APEIRON" BANJA LUKA

Broj: 2168/14

Datum: 01.09.2014. godine

Ako može Ice Challenge, što ne može MOTIKA CHALLENGE

Vrhunac naše (a Boga mi i svjetske) sposobnosti da se umjesto bitnim i životno važnim stvarima, bavimo nebitnim i apsolutno nevažnim faktima pokazala nam je svjetska kampanja pod nazivom *Ice Bucket Challenge*, kojoj su za početak na socijalnim mrežama izbacili ključnu riječ, ono *ALS*. Vjerujem da ste vi, kao i ja zatrpali snimcima znanih i nezvanih, p(r)ozvanih i nep(r)ozvanih koji se, uglavnom, polijevaju kantama hladne vode (sa manje i više leda), objave svijetu da su prihvatili izazov i da nominuju toga i toga...

Ideja pokretača akcije (koji se navodno utopio nakon što je pokrenuo ovu akciju) je, čini mi se, bila da se svijetu skrene pažnja na *Amiotrofičnu lateralnu sklerozu (ALS)* ili *Lou Gehrigovu bolest*, jedno od najtežih neuroloških oboljenja za koje u ovom trenutku nema lijeka koji bi mogao barem zaustaviti, ako ne izliječiti bolest. Ideja je, dakle, bila da se (novčano prije svega) pomognu istraživanja u pronalazaženju lijeka koji će osobama oboljelim od ove bolesti pomoći barem zaustaviti njeno napredovanje. Nažalost, umjesto svjetske humanitarne akcije dobili smo svjetsku cirkusku predstavu za koju i porodice oboljelih (oboljeli sami to, nažalost, ne mogu) mole da se zaustavi i da prestane (samo)promocija pojedinaca od kojih većina ni feninga nije dala za istraživanja ili u bilo koje druge humanitarne svrhe.

Ni domaće javne ličnosti (iz svih sfera života) nisu ostale imune na ovaj (slobodno mogu reći) cirkus pa je u zadnjih desetak dana glavno pitanje "ko se zalio i koga je prozvao?"

Osim što me je indisponirala činjenica da o *ASL*-u od većine naših "poljevača" uglavnom nisam čula ništa, da su rijetki najavili da će donirati novac, dodatno me je iziritirala činjenica da olahko prihvatamo raznorazne gluposti (polijevanje vodom), a sporo ili nikako prave vrijednosti (da doniramo novac za istraživanja, da se educiramo o bolesti u čijoj kampanji "kao" učestvujemo itd)...

Razmišljala sam i o tome kako desetljećima pričamo o tome kako su vrijedni Nijemci i Japanci, ali teško ili nikako da prihvatimo njihove radne navike.

Kako se oduševljavamo izgledom dvorišta i vrtova po Zapadu, ali vlastiti niti smo spremni sami pokositi, niti platiti drugome da to uradi. Pogledajte samo šikaru, izdikljalu travu i žbunje uz ključne regionalne i magistralne ceste u našoj zemlji...etc.etc.etc.

E, ali biti vrijedan kao Nijemac ili Japanac znači raditi na svome radnom mjestu puno radno vrijeme, znači da pauza traje 30, a ne 45, 60 ili 90 minuta, odgovarati za posao koji (ne)uradiš... Za neuređeno dvorište na Zapadu plaćaš kaznu, a direktorima kompanija koje održavaju ceste ne pada na pamet da dozvole da im tik uz seoski put raste džungla...

P.S. Prosto mi dođe da organiziram kampanju tipa *Motika Challenge*, da malo uredimo dvorište, park, iskopamo komad zemlje i zasadimo salatu ili nešto slično, samo da vidim hoćemo li se na motiku „primiti“ kao na hladnu vodu... **B**

Aida Delić,
glavna i odgovorna urednica